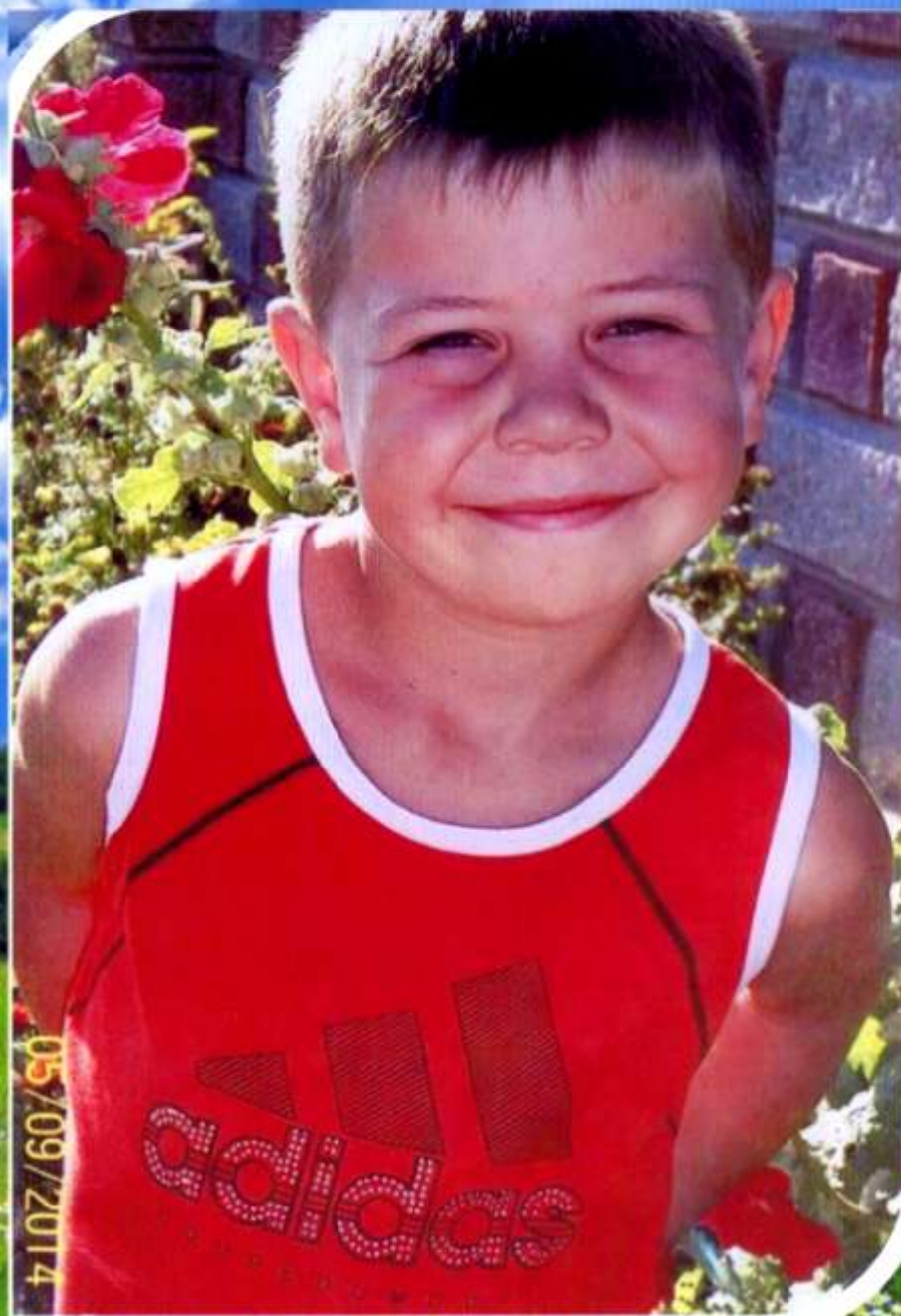

Роман Кравчук

Кольорові мрії

ПРО АВТОРА

Роман Кравчук народився 20 липня 2006 року у мальовничому селі Молодаво Дубенського району на Рівненщині. Ще з дитинства ріс мрійливим, а в існування доброї Казки та чарівної Феї вірить ще й досі. У час гаджетів та комп'ютерно-мобільних спокус важко повірити, що хтось живе іще в оточенні казок. Але це так. І щира, ніжна, тепла посмішка хлопчика може зігріти у будь-яку погоду.

Навчається Роман у 7 класі Молодавської ЗОШ I-II ступенів. Активно бере участь у шкільному житті. Постійний переможець не лише шкільних, але й районних та обласних конкурсів.

У 2016 році посів II місце у номінації «Вірш» на Всеукраїнському творчому конкурсі «Малюнок, вірш до мами».-

У 2017 році на обласному огляді-конкурсі читців-декламаторів та юних поетів «Живи, Кобзарю, в пам'яті людській» здобув III місце. У цьому ж році на обласному огляді-конкурсі читців-гумористів «Поліські пересмішники» знову виборов III місце. І це тільки за останні роки...

У Романа безліч мрій та планів. Він вірить, що Господь допоможе йому здобувати нові перемоги, хоча і так у нього багато дипломів, грамот і кубків.

А ще у хлопчика багато інших мрій, і всі вони – кольорові, тому й першу збірочку він вирішив назвати саме так.

ЗАМІСТЬ ПЕРЕДМОВИ

Ви дивуєтесь, чому я вирішив написати книгу? Просто помітив, що наше життя рухається в пришвидшеному темпі, нестримно стираючи день за днем. І я, можливо, бачу трішки більше, ніж мої однолітки.

Оцінюю ту складну ситуацію в країні, коли гинуть безневинні хлопці, а матері проливають гіркі сльози – і ніхто чомусь не може цього зупинити.

Розумію, що надто багато зла в цьому світі, а ми, живучи безтурботно і зустрічаючи кожен новий день та світле небо над головою, не цінуємо того, що маємо.

А ще у повсякденних клопотах не помічаємо, скільки всього прекрасного нам Господь подарував. І як добре, що я отримав від Нього цей неоціненний дар – до написання віршів. Бо коли береш в руки чистий аркуш, сідаєш біля вікна, усамітнівшись, то світ відкриває перед тобою двері у щось неймовірне. Через якийсь час бачиш заповнений аркуш рядочками слів – і знову хочеться поринати у той дивовижний світ, який тебе радує, надихає, допомагає зовсім по-іншому збагнути сьогоднішнього і справжні цінності.

Я мрію, щоб усі люди на планеті Земля стали добрішими, щоб побільшало усміхнених лиць, а негараздів поменшало. Щоб кожен з нас зумів у житті знайти себе, здійснити свою мрію. І щоб менше було заблуканих у житті.

А сьогодні запрошую вас у світ моїх кольорових мрій, моїх фантазій, моїх відкриттів. Рушаймо!

Я люблю золотаву осінь. Її красиве жовтувато-багряне листя надихає мене і гріє. І хоча восени переважає дощова погода, я її люблю! Адже кожна краплина дощу – наче сльоза. Як спомин про літо. Як втілення земної краси і розуміння настрою природних явищ.

Я люблю сніжну зиму. Саме цієї пори року кожен з нас, дітлахів, чекає найбільше. Бо хоча взимку холодно, але наші серця зігрівають груднево-січневі свята, Різдво, красуня-ялинка та безліч подарунків. Тихими, спокійними вечорами ніжний мандариновий аромат розливається по всій оселі. А вранці – знову лижі, санчата, веселі ігри із сніговиком у дворі та друзями.

Я люблю весну. Саме навесні можна поспостерігати за пробудженням природи від довгого зимового сну. Як розпускається кожна брунька – це так цікаво спостерігати! А далі – квітучі абрикоси, вишні, яблуні... Все оживає, націлено бореться за життя.

Я так люблю літечко! Бо саме влітку я і з'явився у цей дивовижний світ. І, як каже моя матуся, саме тому я такий веселий та сонячний! Літо – це пора, якої чекають діти найбільше: канікули, відпочинок... Влітку ми отримуємо дарунки від матінки-природи. Найпершою з'являється полуниця, яка дивує смаком, а далі й інші фрукти та ягоди, різноманітні овочі – незамінний заряд вітамінчиків, що зберігатиметься цілий рік у нашому організмі. Але я люблю не тільки пори року. Я люблю життя з його проблемами і турботами, поразками і перемогами. Люблю його будь-якої пори року, тому, що воно – моє. Єдине і неповторне. Любіть і ви своє життя, мрійте, творіть, перемагайте! І хай ваші кольорові мрії збуваються!

Роман Кравчук

ДО МАМИ

Святе і ніжне, гарне слово – мама.
Вона завжди душею й серцем з нами.
Вона така, як в світі всі матусі,
Тому до неї серцем я тулюся.

Як до землі малесенька зернина,
Як до небес – розцвічена калина.
Як під крило – дрібнесенька пташина.
Як до життя – тонесенька стежина.

Твоєї ласки сонце щедро гріє.
Твоя турбота все здолати вміє.
Твоя довіра прихиляє небо.
Я помолюсь до Господа за тебе.

Щоб ти не знала відчаю ніколи.
Щоб зустрічала радісно зі школи.
Хай Бог пошле тобі здоров'я, нене!
Як добре знати, що ти є у мене.

НА ФРОНТ

Пишу я вам, борці-солдати.
Не знаю, шану як віддати –
Ви нашу волю бережете,
Спокійно спати нам даєте.

А в кожного – дружина, мати,
З війни втомились виглядати.
Коли ж, коли ж скінчиться все це
І спокій буде мати серце?

Я ще малий, та розумію,
Що я нічого сам не вдію.
До Бога щиро лиш звернуся,
За вас, рідненькі, помолюся.

І вірю: мир в країні буде...
І завітують квіти всюди.
Ми з вами порадієм щиро
Святому спокою і миру.

МОЯ ПРЕКРАСНА УКРАЇНО

Моя прекрасна Україна,
Моя завітчана земля...
Степи, озера і поля –
Моя коштовність і перлина.

Душа у мене – не чужинська,
І мова – чиста, українська.
То й серце лине до країни –
Святої неньки-України.

Долаю всі шляхи уперто,
Дитячі мрії ще малі,
Та ось одну я знаю твердо:
Щоб мир був, спокій на Землі.

Щоб процвітала ти, Вкраїно!
За це молюся я щодня.
Бо де ще є така країна,
В якій жила б моя рідня?

УКРАЇНСЬКА МОВА

Яка чудова українська мова!
В ній чути ніжний голос солов'я.
І я горджуся щиро, невимовно,
Що в Україні проживаю я.

Вивчати українську мову треба
Тобі й мені, й сестричці, ясно, теж.
Квітує буйно під вкраїнським небом,
І кращої ти мови не знайдеш.

Ласкава, щира, ніжна, милозвучна –
Нехай звучить ще сотні й сотні літ!
Дипломатична, гарна і значуща.
Мені ж – найкраща хоч на цілий світ!

Виходжу в поле – сонце в далечіні,
Пшениця стигла золотом сія...
Як добре народитись в Україні!
Як добре – українець я!

МІЙ РІДНИЙ КРАЙ

В краю горіхів та беріз
Я народився і підріс.
Як добре, що я тут живу
І на лугах ромашки рву!

Невтримно бігаю в полях,
До зір злітаю, наче птах...
Я небу серце відкриваю,
Бо краю кращого – не знаю.

ВЧИТЕЛЬЦІ

За все хороше поклонюся,
Найперша вчителько моя.
За тебе Богу помолюся,
Щоб квітла доленька твоя.

Прийшли ми в школу малюками,
Горнулись до твого крила.
Тобі було нелегко з нами,
Та ти нам матір'ю була.

Минали зими так і весни,
Ми стали гарними дітьми.
Твою професію почесну
З роками зрозуміли ми.

Твою усмішку загадкову
В житті згадаємо не раз.
Коли надходить осінь знову,
Ти теж збираєшся у клас.

У тебе знов – нові турботи,
Та скільки б не минало літ,
Така то вчительська робота:
Ладнати птахів у політ.

ЛИСТ ДО МАМИ

«Доброго дня чи вечора, моя матусе!

Пише твій син. Звідти, де не лунає розсипчастий дитячий сміх, де тишу раз-по-раз порушують вибухи та розриви снарядів, до яких я спершу ніяк не міг звикнути. Як важко було, що поряд немає близьких людей! Нікому розповісти про свої переживання. А ще серце огортав відчай за поруйновані будівлі, за понівечені душі моїх побратимів, за непоправні втрати...

Потім я став звикати. До куль, що свищуть над головою. До розмірених нападів ворогів. До простого, невибагливого побуту. А ще за цей час навчився цінувати справжню дружбу, життя, переосмислив його цінності...

Чесно кажучи, вже втомився тримати зброю в руках і чекати отого «завтра», яке, може, для когось і не настане. Проте ніхто не може покинути цього рубежу, де мир – пограничний смерті і війні.

Війна... Хто із нас, хлопчаків, думав, що і для нашого покоління вона випаде? Що забере стільки життів, покалічить стільки доль, розлучить із сім'ями...

Мамо, я слухав колись розповіді про прадіда, але не уявляв того нестерпного болю, котрий приносить війна, не відчував жаху матерів, котрі втратили своїх синів. Ростили їх, навчали, мріяли про щастя, а тут раптом – обривається ниточка життя... Це вже тут навчився розуміти, яке то щастя – отримувати скупі вісточки з дому, збагнув, якими щасливими почувають себе батьки, тримаючи в руках листи і малюнки дітей. Але найстрашніше – це відвозити матерям «вантаж двісті» або й просто повідомляти : «Ваш син загинув...». Після таких телефонних дзвінків, здається, обривається серце. А довге мовчання з іншого боку нагадує прірву, в яку летить світ. Ця розгубленість у горі, цей біль – вони однакові у багатьох. І тоді тільки уявляєш, як жінка кидає слухавку, біжить, сама не знаючи куди, щоб розповісти про

втрату. І молиш Бога, щоб допоміг їй пережити цю звістку, і дякуєш Йому за те, що не твоя мати отримала страшне повідомлення...

Навіть до берізки у «зеленці» (зеленій смузї) ставишся тепер інакше. Бо й вона – така беззахисна і тендітна на цій війні! Наче просить захисту в перехожих. Поспускала додолу віти – вони теж тягнуться до землі, до живого, до того, що дихає, живе, бо небо з його снарядами та трасуючими кулями стає небезпечним. Мабуть, важко там їй, у полі, так само, як і матерям, які чекають синів. Навіть найлютішим ворогам вони не бажають пережити власних дітей...

Не плач, матусю. Я відчуваю, як ти плачеш. Витри очі – нехай не капають сльози на мого листа. Ці сльози – гостріші від кулі. Не хочу, щоб ти плакала. Ніколи. Хочу, щоб ні одна мати не ридала, втрачаючи дітей. Тому я тут. Виборюємо перемогу з хлопцями.

Ти вже заспокоїлася? Тоді читай далі.

Я познайомився тут із дуже відважними людьми. Гримлять вибухи, свищать кулі, пилюка окутує землю, а вони не бояться. Навіть солдат, якому відірвало ногу, не кричав, доки його відправили з передової. Напевно, щоб не викликати страху в молодих бійців. Думаю, доки є такі люди у нас в країні, вона - непереможна. Бо зупиняє ворогів не металева техніка (хоча й вона – теж!), а люди. Які прагнуть свободи. Які прагнуть змін. А для цього потрібно було їм змінитися самим, стати прикладом для інших. Хіба не задля кращого майбутнього?

Скажи це моєму молодшому братикові, якого я дуже люблю. Хай теж не байдикує, а готує себе до кращого. Для цього йому ще треба вчитися, здобувати професію (спеціалісти дуже потрібні будуть у нашій державі, обов'язково будуть!). Хай спробує замислитися: чи все ми зробили для нашої країни? І діяти починати вже, не відкладаючи на завтра.

А ще, матусю, не нарікайте ні на що. Ні на труднощі, ні на тимчасові невдачі. Посміхайтесь одне одному, піднімайте бадьорий дух і допомагайте змінитися тим, хто ще живе за правилом – «якщо мені погано, то й іншим хай так буде». Допоможіть зняти людям із себе маски байдужості, заздрості, підлості. Розкажіть їм, що заради них ми тут мерзнемо в холодних окопах, на цій безглуздій війні, з якої ми не можемо піти без перемоги. Але і їхньою потребою хай стане прагнення чинити добро, бути сердечними – ці риси є у них, тільки заховалися у глибині людського єства.

Моя дорогенька, терпляча матусенько! Я знаю, що ти зараз відчуваєш, як непереборно хочеш прилетіти до мене і захистити від небезпек, як захищала в дитинстві. Потерпи трохи, моя рідна. Мене і моїх побратимів захищають твоя любов і щира молитва.

Знаєш, тут інше життя. Так, ми не поспішаємо на переповнену маршрутку, на роботу чи навчання. Не думаємо про одяг. Перед нами – приціл, у якому рухаються танки, бетеери. Навіть щебету птахів і настання весни можемо якийсь час не помічати. Дні спішать за днями, місяці за місяцями. Але всю цю красу ми бережемо в серці, щоб потім сповна насолодитись миром і щастям, яке нам випаде. Тоді будуть ніжні обійми і сльози радості. Тоді,

врешті, вдосталь намілююся нічним небом і зорями, за якими любив спостерігати в дитинстві. Але воно буде чистим і мирним.

Вірю, що так і буде.

Матусю, ось таким довжелезним вийшов цей лист. Його ти не раз іще читатимеш на самоті, чекаючи мого повернення.

Цілую тебе міцно-міцно.»

Твій син.

СТОРІНКИ ЖИТТЯ

Зовсім я іще малий, безперечно, знаю,
Свою книжечку життя все ж і я читаю.
Йду по вулиці і бачу злі і добрі лиця, -
В них, по правді, розібратись не завжди вдається.

Часто бачу перешкоди – як їх подолати?
Як навчитись перед вчинком все обміркувати?
Щоб по правді в світі жити і добро творити,
Щоб по совісті навчились мирні люди жити...

Треба завжди йти вперед, труднощі долати,
Розмовляти із людьми щиро й не мовчати...
Сторінки гортаю я, пильно їх сортую
І життя своє дитяче в мріях знов малюю.

КОЛЬОРОВІ МРІЇ

Там, де ми щасливі, - кольорові мрії
Сонячним промінням обплітають віі.

Намалюю сонце – хай воно сміється.
Посмішок відлуння у промінні в'ється.

Хай людська довіра душу зігріває.
Людям хай незмінно Бог допомагає.

Доброта безмежна квітами розквітне.
Зустрічі приносять сподівання світле.

Мрії – наче зорі, світять кольорово.
Хоч одну здійснити – адже це чудово!

ПОГОВОРИ ЗІ МНОЮ...

- Поговори зі мною, мамо, нині,
Скажи, як жити правильно дитині...
Здається, вчора слухав колискові
І бачив сни – по-справжньому, казкові.
Із дітлахами грався на подвір'ї
І згадував смішні твої прислів'я...
-Я чую, синку, ці розмови милі.
Та повернути часу ми не в силі.
Нездоланих доріг ще безліч буде,
Траплятимуться злі і добрі люди.
Та не збивайся, синку мій, з дороги
І не забудь звертатися до Бога...
-Я зрозумів. Та мушу запитати,
Чому в людей ненависті багато?
Вони ж так само сонце в небі бачать.
Невже для них нічого це не значить?
- Не нарікай. Цінуй Господню днину.
І не забудь, що ти – Людина, сину.

СТЕЖИНА ЩАСТЯ

Стежино щастя, ти мене веди
І захищай від лиха і біди.
Веди мене безкрайніми шляхами,
Та повертай завжди у дім, до мами.
На цім шляху не дай мені упасти,
Зневірितись, ослабнути, пропасти.
Не перейти доріженьки нікому,
Не заблудити, не забути дому.
Зі стежечки я, мамо, не зіб'юся:
На помилках – також чомусь навчуся...

НА ХМАРИНЦІ

Я на хмаринці хочу політати,
У теплий край, мов пташка, завітати.
До сонця, може, трішечки торкнутись
І принцом юним на балу проснутись.
Так хочеться, щоб всі жили, як в казці,
Були порядні, справжні (не у масці).
Крутились на життєвій каруселі

Усміхнені, щасливі і веселі.
Я так люблю, коли сади квітують,
Коли зірки у річечці ночують.
Коли веселка світиться у полі,
Коли вітрам наспівують тополі...
До їх листочка ніжно притулюся...
Я – теж листочок. Жити тільки вчуся.